

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020, č. j. 16 Az 27/2019 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 23. 4. 2020, č. j. 16 Az 27/2019 – 46, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2019, č. j. OAM-128/LE-LE05-LE05-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), neuděluje.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 16. 9. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že v Moldavské republice jsou nízké mzdy a vysoké ceny. V ČR má ukrajinskou přítelkyni, se kterou si sjednali hypoteční úvěr, a pokud by musel odcestovat do vlasti, bude přítelkyně tento dluh sama jen obtížně splácet. Žalobce dále doplnil, že v zemi původu vstoupil do skupiny Liga ruské mládeže (později toto tvrzení korigoval s tím, že členem tohoto hnutí nebyl - pozn. Nejvyššího správního soudu). S politikou sice neměl

nic společného, ale v dané skupině byli jeho kamarádi. Poté demonstrovali proti Rumunsku a proti úzkým vazbám této země na Moldavskou republiku (dvě demonstrace v roce 2013). Při demonstracích byly zapáleny různé budovy, například sídlo prezidenta republiky v Kišiněvě. Žalobce se domníval, že by mohl být v domovském státě kvůli účasti na těchto demonstracích trestně stíhán a že jej hledala policie, která vyslýchala jeho rodiče. Vlast proto v roce 2013 opustil. Konkrétní potíže v zemi původu ale neměl. Dále dodal, že v ČR používal padělaný rumunský pas, neboť mu skončila platnost víza a bál se, že by zde jinak nesehnal zaměstnání. V rámci doplňujícího pohovoru ze dne 14. 9. 2017 poté dodal, že u jeho rodičů (kteří žijí v zemi původu) se stále zastavují policisté, kteří se mu snaží tímto způsobem doručit předvolání na policii. Také jeho rodičům ukázali materiály a fotografie, které mají dokládat, že se žalobce v rámci Ligy ruské mládeže účastní akcí v ukrajinském Donbasu. To je však nesmysl. Žalobce je toho názoru, že proti Lize ruské mládeže i proti němu samotnému (kvůli účasti na demonstracích) je vedeno trestní stíhání. V Moldavské republice je korupce a ledacos tam lze zfalšovat. K dotazům žalovaného uvedl, že si již nepamatuje, co vypovídal v prvním pohovoru, možná udělal chybu, neboť byl tehdy takovým způsobem vyslýchán poprvé. Žalobce též sdělil, že žádné budovy nebyly při demonstracích zapáleny, někteří účastníci jen zapalovali papíry a házeli je směrem k sídlu prezidenta. Demonstrací se zúčastnil jen se známými, vůbec dopředu nevěděl, o čem mají být. V rámci doplňujícího pohovoru v září 2017 uvedl, že zmiňované demonstrace byly namířeny proti zrušení státního svátku 9. května (Den vítězství).

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem. Městský soud zdůraznil, že žalovaný posoudil situaci v zemi původu žalobce adekvátním způsobem. Shromáždil k tomu aktuální a dostatečné podklady, které vyhovují požadavkům zákona o azylu. Jedná se o zprávy renomovaných organizací. Žalobce se nadto s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, nijak se k nim však nevyjádřil a nežádal jejich doplnění. Městský soud dále upozornil na nedůvěryhodnost výpovědi žalobce, kterou shledal žalovaný, přičemž na některé rozpory v jeho tvrzeních v rozsudku poukázal. Podle soudu žalobce výpovědi ve správním řízení prezentoval nedůvěryhodný azylový příběh. Městský soud neshledal v politických aktivitách žalobce zdroj důvodných obav z pronásledování v zemi původu. Žalobce vlast opustil bez problémů s platným cestovním dokladem, a i kdyby zde byl trestně stíhán, nijak neprokázal, že by se u příslušných orgánů domovského státu nemohl účinně domoci ochrany proti případnému nezákonnému jednání. Městský soud rovněž konstatoval, že ani existence soukromých a rodinných vazeb žalobce na území ČR nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce může své vazby realizovat i v zemi původu. Ze zahraničí se rovněž může případně podílet na splácení úvěru, který má s přítelkyní. Městský soud uzavřel, že k legalizaci pobytu slouží jiné instituty cizineckého práva, mezi azylové důvody samy o sobě nepatří ekonomické problémy či obecný nesouhlas se stavem dodržování lidských práv v domovské zemi.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Její přijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. spatřuje v tom, že přesahuje vlastní zájem stěžovatele v otázkách týkajících se pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu ze strany policie v zemi původu, a to v souvislosti s jeho domnělou politickou aktivitou. Stěžovatel je dále

pokračování

přesvědčen, že městský soud pochybil, neboť neučinil závěr o existenci rizika vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Tato újma stěžovateli při návratu do vlasti hrozí. Zásadní pochybení městského soudu je dáno tím, že nesprávně hodnotil žalobní body. Pokud by tak neučinil, bylo by jeho rozhodnutí odlišné. Stěžovatel je též toho názoru, že v jeho případě došlo k podstatné změně skutečností, které osvědčují zprávy lidskoprávních organizací. Jedná se o případy mučení, týrání a zabíjení občanů ze strany státních složek Moldavské republiky. Tyto zprávy stěžovatel neměl v době podání žaloby k dispozici a nemohl je tedy předložit ani ve správním řízení. V posuzované věci jsou dány důvody pro prolomení zásady přezkumu *ex tunc* a s ohledem na princip *non refoulement* byl městský soud povinen tyto nové skutečnosti zohlednit.

[5] Co se týče vlastní kasační argumentace stěžovatele, ten na více místech svého podání namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. V Moldavské republice mu totiž hrozí nebezpečí vážné újmy s ohledem na to, že je (patrně účelově) trestně stíhán a pátrá po něm policie. Městský soud ovšem všechny žalobní námitky odmítl v podstatě jen s tím, že výpověď stěžovatele je nedůvěryhodná, a proto nedošlo k jejich řádnému vypořádání. Městský soud rovněž nepřezkoumatelně uzavřel, že stěžovatel neprokázal, že by se proti nezákonnému trestnímu stíhání nemohl účinně bránit prostředky v zemi původu. Důkazní břemeno však v tomto směru netíží stěžovatele. Tento závěr je navíc v rozporu s podklady, které jsou součástí správního spisu. Stěžovatel dále důvodně vytýkal, že žalovaný hodnotil zprávy o zemi původu selektivně a nezabýval se skutečným stavem fungování justice (včetně postupů policie a prokuratury) v Moldavské republice. Tímto se městský soud také vůbec nezabýval. Rozsudek též trpí vnitřní rozporností. Městský soud dezinterpretoval výpověď stěžovatele a na podporu závěru o její nevěrohodnosti mimo jiné uvedl, že stěžovatel z vlasti bez problému vycestoval. Dále však konstatoval, že tak učinil s padělanými rumunskými cestovními doklady. Městský soud tak své vlastní zdůvodnění na jiném místě rozsudku vyvrátil. Rozsudek je dále nepřezkoumatelný proto, že se městský soud podrobněji nevěnoval důvodům zakládajícím obavy stěžovatele z vážné újmy. Soud rovněž zcela pominul námitku týkající se zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[6] Stěžovatel dále namítá, že pokud žalovaný hodlal jeho tvrzení zpochybnit, měl s ním provést doplňující pohovor. Stěžovatel je nicméně toho názoru, že poskytl pravdivou a konzistentní výpověď. Správní orgán ani městský soud ji nijak nezpochybnil ani nevyvrátil. Jejich závěry jsou v rozporu s § 3 správního řádu. O problematice situaci v Moldavské republice svědčí řada zpráv zahraničních organizací a institucí, například souhrnná zpráva US Department of State *Moldova 2019 – Human Rights Report*. S ohledem na zásadní deficit policejního a justičního systému v Moldavské republice se stěžovateli nelze divit, že se v zemi původu na státní orgány neobrátil. Žalovaný a městský soud se však spokojili pouze se závěrem, že v domovském státě stěžovatele jsou formálně dostupné právní prostředky ochrany. Tato ochrana je však pouze teoretická. Stěžovatel je dále přesvědčen, že v případě nuceného vycestování z území ČR bude jeho rodinný a soukromý život znemožněn. Vycestování by výrazně zasáhlo do jeho vztahu s přítelkyní, neboť občasné telefonické hovory nemohou nahradit plnohodnotný partnerský život. Tyto konotace, včetně dopadu popsané situace na psychiku stěžovatele, žalovaný i městský soud hodnotili nedostatečně. Žalovaný se nadto zabýval jen rodinnými poměry stěžovatele a opomenul přitom zohlednit zásah i do jeho soukromých vazeb, které si v ČR vytvořil.

Nepostupoval proto v jeho případě dostatečně individuálně a zatížil řízení procesní vadou. Stěžovatel uzavírá, že zásadním pochybením je i selektivní hodnocení zpráv o zemi původu, které potvrzují jeho názor o naprosto nefunkčním a korupcí rozloženém právním řádu Moldavské republiky. Tyto skutečnosti lze zařadit mezi výjimky z obecného pravidla přezkumu správního rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je povinen vzít tyto okolnosti v potaz s ohledem na zásadu *non refoulement*.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost. Odkazuje přitom na správní spis, svoje rozhodnutí, na vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2020 a na napadený rozsudek městského soudu. Dále uvádí, že se stěžovatelem provedl doplňující pohovor, a to dne 14. 9. 2017. Stěžovatel měl také možnost během celého řízení doložit podklady na podporu svých tvrzení, to však neučinil. Žalovanému není jasná poznámka stěžovatele o nových zprávách o zemi původu, které měl městský soud zohlednit, neboť žádné takové zprávy nejsou součástí správního spisu. V řízení byly použity zprávy renomovaných organizací, na což ostatně poukázal i městský soud, nejednalo se proto o podklady selektivně vybrané v neprospěch stěžovatele. Ohledně důvěryhodnosti azylového příběhu žalovaný odkazuje na str. 5 napadeného rozsudku, kde se městský soud této otázce věnoval. Napadený rozsudek též není vnitřně rozporný – padělaný rumunský pas neměl souvislost s vycestováním ze země původu, stěžovatel se jím prokazoval kvůli skončení platnosti pobytového oprávnění a kvůli zaměstnání. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že se soud dostatečně nezabýval rodinným a soukromým životem stěžovatele. Tuto námitku městský soud vypořádal na str. 5 a 6 rozsudku (odstavec 30). Žalovaný závěrem uvádí, že stěžejním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla v daném případě snaha o legalizaci pobytu v ČR.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[10] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přesah vlastních zájmů jednak v tom, že by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit k otázkám pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu ze strany policie pro domnělé politické aktivity v zemi původu, a dále je podle stěžovatele napadený rozsudek nepřezkoumatelný a městský soud zásadně

pokračování

pochybil při hodnocení žalobních námitek. Stěžovatel rovněž v rámci vymezení přijatelnosti kasační stížnosti a i ve vlastní kasační argumentaci naznačil, že v jeho případě došlo k podstatné změně skutkového stavu, přičemž Nejvyšší správní soud musí nové skutečnosti zohlednit v rámci zásady *non refoulement*. I městský soud rozhodoval v situaci, ve které měl k tomuto principu přihlídnout a rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů zrušit (viz odstavce [4] a [6] výše).

[11] Nejvyšší správní soud v první řadě podotýká, že přijatelnost kasační stížnosti stěžovatele nezakládá jeho obecný poukaz na nutnost vyjádřit se k otázkám týkajícím se „*pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu ze strany policie v zemi původu, a to v souvislosti s domnělou politickou aktivitou stěžovatele v zemi původu*“. V obecné rovině musí soud konstatovat, že se k podobným otázkám vyjadřoval již nespočetněkrát. Stěžovatel nepoukázal na žádné **konkrétní** právní otázky, které dosud nebyly judikaturou tohoto soudu řešeny, a jejichž zodpovězení by mohlo mít v návaznosti na azylový příběh stěžovatele význam pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ani Nejvyšší správní soud v projednávaném případě takové otázky nenalezl (k tomu též viz dále).

[12] Ke změně skutkového stavu a otázce prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud uvádí, že ani v tomto směru přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Nejprve je nutné zdůraznit, že i zde je stěžovatelova argumentace vágní a velice obecná. Stěžovatel toliko uvádí, že nové skutečnosti osvědčují „*výzkumné zprávy lidsko-právních organizací*“, které neměl v době podání žaloby k dispozici. Ze soudního spisu městského soudu je zřejmé, že nejen v době podání žaloby, ale ani v pozdějším průběhu řízení stěžovatel nepředložil žádné takové zprávy, byť jej dokonce soud přípisem ze dne 27. 3. 2020, č. j. 16 Az 27/2019 – 45, k předložení, respektive k navržení důkazů vyzval. Rovněž ani ke kasační stížnosti žádné podklady nepřiložil a pouze obecně v ní uvedl, že zprávy dokládají případy mučení, týrání a dokonce zabíjení občanů ze strany státních složek. Konkrétně pak zmínil jen zprávu amerického ministerstva zahraničí *Moldova 2019 – Human Rights Report*, již ji však ke svému podání nepřipojil. Tato zpráva byla zveřejněna dne 11. 3. 2020¹, stěžovatel ji proto mohl doložit již v řízení o žalobě, neosvědčuje tedy nyní existenci nových skutečností, které by nemohl uplatnit v řízení před městským soudem.

[13] Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by v dané věci došlo k takové změně skutkových okolností, jež by odůvodňovala aplikaci zásady *non refoulement*. K tomu nebyl povinen ani městský soud. Byl to především stěžovatel, který měl konkrétně uvést, jak se situace změnila a jaká újma mu s ohledem na to v zemi původu hrozí. Kasačnímu soudu není z úřední činnosti známo, že by v Moldavské republice od doby vydání rozhodnutí žalovaného došlo k takovým změnám, na jejichž základě by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí újmy na životě či osobní svobodě na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Jakkoli Nejvyšší správní soud při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti nepodrobuje napadený rozsudek věcnému přezkumu, musí zdůraznit, že městský soud se k žalobní námitce stěžovatele řádně zabýval podklady pro vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, přičemž neshledal, že by byly neobjektivní, neaktuální či

¹ Viz <https://www.state.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices>.

nedostatečné. Stěžovatel proti tomuto závěru nepředkládá žádné věcné argumenty, pouze – jak již bylo uvedeno – obecně hovoří o podstatné změně okolností, kterou měl soud zohlednit. Městský soud nadto netvrdil, že je situace v Moldavské republice bezproblémová, o čemž svědčí i jeho citace z usnesení zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 7 Azs 340/2019 – 33 (odstavec 29 rozsudku městského soudu). Městský soud pouze zasadil obecná zjištění o zemi původu do kontextu azylového příběhu stěžovatele a jím tvrzených potíží, přičemž se jednak ztotožnil s tezí žalovaného o nevěrohodnosti stěžovatelových tvrzení (odstavec 26 a 27 rozsudku městského soudu), a dále konstatoval, že i kdyby proti němu bylo vedeno nezákonné trestní stíhání, poskytuje mu moldavský právní řád obecně možnosti ochrany, které však stěžovatel nikdy nevyužil (odstavec 28 napadeného rozsudku).

[14] Ostatně výše uvedené podtrhuje i to, že Moldavská republika je aktuálně považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, a jako taková je zařazena na seznam bezpečných zemí původu (viz § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců), a to pouze s výjimkou oblasti Podněstří (nacházející se u hranic s Ukrajinou), s níž však azylový příběh stěžovatele nesouvisí. Pokud by se tak nyní žadatel pocházející z Moldavské republiky domáhal udělení mezinárodní ochrany, musel by žalovaného přesvědčit, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu (tj. jako žádost zjevně nedůvodnou), ale že jeho příběh svým mimořádným charakterem odůvodňuje věcné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až § 14b téhož zákona (k tomu blíže srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 67/2020 – 27). Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že pro aplikaci principu *non refoulement* nejsou v projednávané věci dány žádné důvody.

[15] Dále není pravdou, že městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, která je natolik závažnou vadou soudního rozhodnutí, že by mohla za určitých okolností založit přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud takovou vadu napadeného rozsudku neshledal.

[16] Odůvodnění napadeného rozsudku bylo s ohledem na stěžovatelem popsaný skutkový příběh a žalobní námitky dostatečné a srozumitelné a městský soud se vypořádal se smyslem žalobní argumentace jako celku. Kasační soud ze znění žaloby, respektive jejího doplnění ze dne 6. 2. 2019, ověřil, že stěžovatel především namítal neaktuálnost informací o zemi původu, ze kterých vycházel žalovaný. Poukázal na neobjektivní a jednostranné správní řízení a tvrdil, že v Moldavské republice dochází k porušování lidských práv, mučení, nezákonnému věznění, porušování práva na spravedlivý proces apod. Uvedl, že se obává o svůj život. Nejvyšší správní soud již výše vyložil, že městský soud se otázkou podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného řádně zabýval (viz odstavce 24 a 25 napadeného rozsudku), dále dospěl k závěru, že azylový příběh předestřený stěžovatelem je značně nedůvěryhodný (odstavce 26 a 27 napadeného rozsudku), vyjádřil se k otázce pronásledování stěžovatele z politických důvodů (odstavec 28 napadeného rozsudku) a závěrem se též zabýval soukromými a rodinnými vazbami stěžovatele v ČR (odstavce 30 a 31 napadeného rozsudku). Takto koncipované odůvodnění rozsudku je s ohledem na znění žaloby podle Nejvyššího správního soudu dostatečné a srozumitelné.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Takovou vadou napadený rozsudek netrpí. Rozsudek ani není vnitřně rozporný, jak tvrdí stěžovatel. Městský soud netvrdil, že stěžovatel opustil vlast s padělaným rumunským dokladem, avšak uvedl, že „[p]omíne-li soud fakt, že žalobce mohl zcela bez problémů vlast opustit s platným cestovním dokladem, což svědčí spíše pro nedůvěryhodnost jeho tvrzení, pak i kdyby byl trestně stíhán, neprokázal, že by se nemohl ve vlasti domoci u tamních státních orgánů účinné ochrany proti případnému nezákonnému jednání. Je přitom třeba, aby žalobce takové potíže řešil právě s orgány v zemi původu.“ Na jiném místě rozsudku, konkrétně v jeho rekapitulační části, pak městský soud pouze shrnul zjištění týkající se toho, že stěžovatel se v ČR kvůli skončení platnosti pobytového oprávnění prokazoval padělanými rumunskými doklady, a to proto, aby zde mohl nadále pracovat (odstavce 8 a 9 rozsudku městského soudu). Městský soud tak vůbec nedával otázku vycestování stěžovatele ze země původu do souvislosti s padělaným rumunským pasem.

[18] Stěžovatel rovněž z výše uvedené citace z rozhodnutí městského soudu dovozuje jeho nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že městský soud na něj přenesl důkazní břemeno. Izde však stěžovatel závěry městského soudu dezinterpretuje. S ohledem na to, že stěžovatel opustil vlast legálně s platným cestovním dokladem a na základě uděleného polského víza, bylo namístě, že městský soud vyjádřil pochybnosti o jeho tvrzení, že byl v Moldavské republice trestně stíhán a byl hledán policií. Smyslem uvedeného názoru městského soudu pak především bylo, že proti excesům orgánů veřejné moci (zde policie) existují v zemi původu stěžovatele právní prostředky ochrany, které však stěžovatel nikdy nevyužil, a nemůže se tak nyní účinně domáhat ochrany prostřednictvím azylu uděleného v České republice. Takový závěr není nepřezkoumatelný a je ostatně i v souladu s judikaturou tohoto soudu. Pokud totiž žadatel o mezinárodní ochranu nevyužil všech prostředků ochrany, které mu daný právní řád nabízel, nelze bez dalšího dovozovat, že by taková ochrana nebyla poskytnuta nebo by byla neúčinná (srovnej usnesení ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 Azs 377/2017 – 45). Z judikatury kasačního soudu též vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23). Otázkou dostupnosti právních prostředků ochrany konkrétně v Moldavské republice se pak tento soud zabýval například v nedávném usnesení ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 Azs 105/2020 – 40.

[19] Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný a v tomto směru není důvod, aby byla kasační stížnost přijata k věcnému posouzení. Na závěr Nejvyšší správní soud připomíná, že podle ustálené judikatury není ani snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (viz např. usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26). K tomu slouží pobytové tituly podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[20] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[21] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[22] Stěžovateli byl v řízení před Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Azs 154/2020 – 28, jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby, které spočívaly v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti. Za každý právní úkon náleží zástupci stěžovatele odměna v částce 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy dohromady 600 Kč. Ustanovený zástupce soudu prokázal, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu výše odměny byla o částku DPH navýšena (konkrétně o částku 1 428 Kč). Celkem proto náleží zástupci stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. února 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu